

3

„Je ze všech Beggsových nejdivočejší, ale je z dobrého rodu,“ říkali o ní lidé.

Alabama dobře věděla, co všechno se o ní povídá – tolik chlapců ji chtělo „chránit“, že tomu nemohla uniknout. Pohodlně se opřela na houpačku a v duchu si představovala, jak teď asi vypadá.

Z dobrého rodu! pomyslela si. To asi znamená, že pokud jde o patřičně dramatické scény, nikdy je nezklamou – dokážu uspořádat pořádné představení.

On je jako nějaký velikánský, majestátní pes, říkala si v duchu o vysokém důstojníkovi, jenž seděl vedle ní. Takové vznešené, ušlechtilé zvíře! Zajímalo by mě, jestli by mu uši dosáhly až na nos. Její společník se rozplynul v metaforách.

Měl dlouhý obličej, jenž se na nesmělé špičce jeho nosu zužoval do žalostné sentimentality. Každou chvíli se muž málem rozsypal a nad její hlavou se tříštil do drobných úlomků. Zjevně ho ovládalo jakési citové napětí.

„Moje malá dámo, myslíte, že byste dokázala vyžít s pěti tisíci ročně?“ otázal se laskavě. „Tedy pro začátek,“ dodal po krátkém rozmyšlení.

„Mohla bych, ale nechci.“

„Tak proč jste mě políbila?“

„Ještě nikdy jsem nelíbala muže s knírem.“

„To přece není žádný důvod –“

„Ne. Ale je to podobně dobrý důvod, jaký by řada lidí uvedla pro odchod do kláštera.“

„V tom případě nemá smysl, abych tu ještě zůstával,“ pronesl smutně.

„To asi nemá. Už je půl dvanácté.“

„Alabama, teď se ale vůbec nechováte jako slušné děvče. Dobře víte, jak příšernou máte pověst, a já vám přesto nabízím sňatek a –“

„A máte vztek, protože nechci zachránit vaši čest.“

Muž se znejistěle ukryl za svou neosobní uniformu.

„Budete toho litovat,“ pronesl nepřijemným tónem.

„To doufám,“ odvětila Alabama. „Ráda platím za všechno, co udělám – mám pak pocit, že světu nic nedlužím.“

„Vy jste jako nějaká divoká indiánka! Proč se tak snažíte předstírat, že jste zkažená a bezcitná?“

„Možná to dělám – každopádně až toho jednou budu litovat, připíšu to do rohu svých svatebních pozvánek.“

„Pošlu vám svou fotografii, abyste na mě nezapomněla.“

„No dobrá, jestli chcete...“

Alabama zaklapla noční západku a zhasla světlo. V naprosté temnotě vyčkávala, dokud její oči nerozeznaly mohutné schodiště. „Možná jsem si ho měla vzít... za chvíli mi bude osmnáct,“ vypočítávala si v duchu, „a on by se o mě dobře postaral. Člověk potřebuje nějaké zázemí.“ Vyšla po schodišti nahoru.

„Alabama,“ ozval se matčin tichý hlas, téměř nerozeznatelný od proudící temnoty, „otec s tebou ráno chce mluvit. Budeš muset vstát na snídani.“

Soudce Austin Beggs seděl u stolu s prostřeným stříbrem, dokonale vyrovnaný a soustředěný, celým svým intelektem připravený jako vynikající atlet v tom nehybném okamžiku, než napře veškeré své síly.

Když na Alabamu promluvil, úplně ji přemohl a ochromil.

„To ti povídám, že nehodlám dopustit, aby jméno mojí dcery vláčeli ulicemi!“

„Austine! Vždyť sotva vyšla ze školy,“ namítala Millie.

„Tím spíš! Co o těch důstojnících vůbec víš?“

„Prosíím tě...“

„Joe Ingham mi pověděl, že jeho dceru přivedli domů opilou namol a ona přiznala, že ten alkohol dostala od tebe!“

„Vždyť ho nemusela pít – měli jsme vítání prvních ročníků a já jsem si do kojenecké láhve nalila gin.“

„A pak jsi ho tomu Inghamovic děvčeti vnutila?!“

„To není pravda! Když viděla, jak se lidé smějí, snažila se taky zapojit, protože sama nic vtipného nevymyslela,“ opáčila Alabama drze.

„Musíš se začít chovat mnohem opatrněji.“

„Ano, prosím. Ach, tatínku! Už mě vůbec nebaví jen posedávat na verandě a chodit na schůzky a dívat se, jak všechno zahnívá.“

„Myslím, že máš plno práce, nemusíš ještě kazit ostatní.“

Kromě pití a milování už nic, poznamenala Alabama v duchu.

Jasně si uvědomovala svou vlastní bezvýznamnost; měla pocit, že jí život protéká mezi prsty, zatímco se zlatohlávci slétali na vlhké plody fíkovníků a posedávali na nich jako nehybné muší roje na otevřené ráně. Holá, oschlá stébla troskotu rostoucího pod pekanovými stromy se téměř neznatelně hemžila zlatohnědými housenkami. Kožovité šlahouny popínavé révy v podzimním horku vysychaly a visely ze sežehnutého houští kolem pilířů domu jako prázdná tělíčka sarančat. Žluté slunce se ochable houpalo nad trávníky a otloukalo se o hustě posetá pole bavlníku. Úrodná krajina, jež v jiných obdobích nesla tolik plodů, se teď táhla kolem silnic prázdná a skomírající a pruhy země připomínaly zlámaná žebra vějířů, jimž nezbyvala žádná naděje. Ptáci nelibozvučně zpívali. Ani mula v polích, ani člověk na písčitých cestách by nevydržel to vedro, jež se drželo mezi vydutými jílovitými břehy a cypřišovými mokřady, jež oddělovaly vojenský tábor od města – vojíni tam umírali na úpal.

Večerní slunce pozapínalo růžové záhyby oblohy a následovalo autobus plný důstojníků, jenž se kodrcal do města: mladí poručíci i staří poručíci, kteří na jeden večer unikli z tábora, aby v tomhle maličkém alabamském městečku hledali možné vysvětlení světové války. Alabama je znala všechny, byť ke každému chovala odlišnou míru citů.

„Je vaše paní ve městě, kapitáne Farreleighu?“ zeptal se čísi hlas v drncajícím vozidle. „Připadáte mi dneska výjimečně dobře naladěný.“

„Ano, je tady – ale já se chystám za svým děvčetem. Proto jsem tak veselý,“ odpověděl kapitán úsečně a polohlasně si pohvizdoval.

„Ach tak.“ Mladičký poručík nevěděl, co na to kapitánovi říct. Bylo by to jako blahopřát k dítěti, které se narodilo mrtvé. Předpokládal, že by měl nejspíše zvolat: „Ale to je báječné!“ nebo: „Výborné!“ Mohl by zkusit poznamenat: „Ale pane kapitáne, to je ovšem neslýchané!“ – kdyby tedy toužil po tom, aby ho postavili před vojenský soud.

„Tak to přeju hodně štěstí, já se mám se svou dívkou sejít zítra,“ promluvil nakonec, a aby ještě přesvědčivěji dokázal, že netrpí žádnými mravními předsudky, přidal ještě jednou „hodně štěstí“.

„Pořád ještě chodíte žebrať na Beggs Street?“ zeptal se Farreleigh zničehonic.

„Ano,“ zasmál se poručík nejistě.

Autobus je vyložil na oněmělém náměstí v samém středu města. Na tom ohromném prostranství obklopeném nízkými budovami působilo vozidlo tak maličké a bezvýznamné jako kočár na nádvoří paláce na starém tisku. Příjezd autobusu ani v nejmenším nevyrušil městečko z jeho zárodečného spánku. Staříčká rachotina vychrlila do klína tohoto bezpáteřního světa svůj náklad: družné nevybouřené vojáky svázané úřední sebekázní.

Kapitán Farreleigh došel ke stanovišti taxíků.

„Beggs Street číslo pět,“ pronesl hlasitě a naléhavě, aby se jeho slova donesla až k mladému poručíkovi, „jak nejrychleji to zvládnete.“

Když se auto odlepilo od chodníku, zaslechl Farreleigh spokojeně, jak večerní tmu za ním prořízl důstojníkův nucený smích.

„Dobrý večer, Alabamo!“

„Nazdar, Felixi!“

„Já ale nejsem Felix.“

„Ale hodí se to k vám. A jak se tedy jmenujete?“

„Kapitán Franklin McPherson Farreleigh.“

„Nemohla jsem si vzpomenout. Pořád musím myslet jenom na válku.“

„Napsal jsem o vás báseň.“

Alabama si od něj vzala list papíru a nastrčila ho ke světlu, jež se jako notová osnova linulo skrze mezery v okenicích.

„Vždyť je to o West Pointu,“ řekla zklamaně.

„To je totéž,“ prohlásil Farreleigh. „Chovám k vám úplně stejné city.“

„V tom případě si Americká vojenská akademie musí opravdu cenit toho, že se vám líbí její šedé oči. Poslední verš jste zapomněl v taxíku, anebo jste ho nechal čekat pro případ, že bych po vás začala střílet?“

„Nechal jsem ho čekat, protože jsem si říkal, že bychom se mohli projet. Do klubu bychom chodit neměli,“ pronesl vážně.

„Felixi!“ pokárala ho Alabama. „Vždyť víte, že mi nevadí, když si o nás lidé vykládají. Nikdo si nevšimne, že jsme tam spolu – na pořádnou válku je potřeba spousta vojáků.“

Bylo jí Felixe líto; dojala ji, že ji nechce zkompromitovat. „Nesmíte si s tím dělat hlavu,“ dodala v návalu přátelství a něhy.

„Tentokrát je to kvůli mojí ženě – je tady ve městě,“ vyštěkl Farreleigh, „a mohla by být i v klubu.“

Nepokusil se omluvit.

Alabama zaváhala.

„No tak dobrá, pojďme se tedy projet,“ řekla nakonec. „Zatančit si můžeme i jinou sobotu.“

Felix byl hospodský typ nasoukaný v uniformě, opásaný pýchou Angličana živeného hovězím a zmítaný svou neúprosnou, necitlivou a chvástavou galantností. Celou cestu, co se projížděli v taxíku po obzorech mládí a měsícem zalité války, pořád dokola zpíval stejnou písničku. Jižanský měsíc je promáčený a parný. Když zaplaví pole a cesty pokryté šustivým pískem a živé ploty lepkavého zimolezu ve svém sladkém ustrnutí, nemá cenu se zuby nehty držet skutečnosti – je to jako bojovat s prvním vdechnutím éteru. Objal její žíznivé, útlé tělo. Voněla po hladkých růžích a přístavech za soumraku.

„Nechám se přeložit,“ oznámil Felix netrpělivě.

„Proč?“

„Abych nemusel padat z letadel a dělat nepořádek podél cest, jako vaši další nápadníci.“

„A kdo probůh spadl z letadla?“

„Ten váš přítel s obličejem jako jezevčík a s knírem, cestou do Atlanty. Mechanik se zabil a poručík půjde před vojenský soud.“

„Strach,“ hlesla Alabama a všechny svaly se jí stáhly v křeči předzvěstí té pohromy, „to jsou jenom nervy – možná je to tak se všemi city. Tak jako tak nám nezbyvá nic než si udržet chladnou hlavu a nebrat si to k srdci.“

Ach – jak se to vlastně stalo?“ zeptala se nenuceně.

Felix potřásl hlavou.

„No, Alabamo, já opravdu doufám, že to byla nehoda.“

„Nemá cenu si o mého psovitého přítele dělat starosti,“ vymanila se mu Alabama. „Kdo plýtvá svými city na každou jednu událost, Felixi, žij jako citový prostitut; platí za to nedostatkem odpovědnosti za jiné – ale já se tomu, co je nevyhnutelné, vyhýbat nehodlám,“ ospravedlňovala se.

„Neměla jste přece právo ho vodit za nos.“

„Tak či tak je po všem.“

„Ano, skončilo to v nemocničním pokoji,“ poznamenal Felix, „pro toho ubohého mechanika to tam skončilo všechno.“

Její lící kosti v měsíčním svitu zřetelně vystupovaly jako ostří kosa ve zralém pšeničném poli. Pro vojáka nebylo jednoduché Alabamu kárat.

„A co ten světlovlasý poručík, který se mnou jel do města?“ dožadoval se Farreleigh.

„Obávám se, že pro toho žádné vysvětlení nemám,“ odušila.

Kapitán Farreleigh se začal křečovitě zmítat, jako by se topil. Chytil se za nos a svalil se na podlahu auta.

„Vy zkrátka nemáte srdce,“ zasténal. „Ach, ale já to snad nějak přežiju.“

„Čest, povinnost, vlast a West Point,“ odvětila Alabama zasněně. Zasmála se. Oba se zasmáli. Bylo to nesmírně smutné.

„Beggs Street číslo pět,“ zavelel kapitán Farreleigh taxikáři. „Okamžitě! V tom domě hoří.“

Válka přivedla do města spousty mužů, kteří se jako roje milosrdných sarančat vrhli na nešťastné zástupy neprovdaných žen, jež po hospodářském úpadku zaplavily americký Jih. Byl tu ten maličký major, který se přihlítil jako japonský válečník, blýskaje zlatými zuby, nebo ten irský kapitán s očima šedýma jako kámen Blarney Stone a s vlasy jako hořící rašelina, či důstojníci letectva, jimž se kolem očí dělaly bílé kruhy od ochranných brýlí a nosy měli oteklé od větru a slunce; muži, kteří byli v uniformě lépe oblečení než kdy předtím, takže z nich náhle vyzařovalo vědomí zvláštní příležitosti; muži, kteří voněli po Fitchově vlasovém toniku od vojenského holiče, muži z Princetonu a Yaleu vonící kolínskou Russian Leather a zjevně velmi zvyklí užívat si života, ukázkoví snobi, kteří měli pro všechno svůj název, a muži, kteří tančili valčík s ostruhami na botách a nelíbilo se jim, když jim někdo přebral taneční partnerku. Dívky přelétaly mezi těmi zástupy mužů od jednoho k druhému v důvěrné verzi moderního virginského rejdiváku.

Celé to léto sbírala Alabama vojenské insignie. Na podzim už jich měla plnou krabici na rukavice. Žádné jiné děvče jich nezískalo tolik, a to ještě Alabama některé poztrácela. Tolik tanečních večírků a vyjížděk, tolik zlatých výložek a stříbrných výložek a maličkých bomb a hradů a vlaječek, a dokonce jeden had, všechny schované v látkou vyložené krabice. Každý večer nosila jinou.

Kvůli té sbírce ozdůbek se Alabama pohádala se soudcem Beggsem, ale Millie se zasmála a řekla dceři, ať si je všechny nechá, že jsou moc hezké.